Знову 1 вересня,
або що робити батькам, якщо дитина не вступила на навчання.

Перший день осені всі люди сприймають як свято і лише тим, хто після закінчення школи не вступив на навчання, хочеться не помічати цей день, не помічати, що всі знов ідуть до школи, в інститути, технікуми.

Дуже боляче дивитись здалеку на те, що донедавна було твоїм, сумувати і жаліти себе до сліз. Колишні однокласники тримають в руках новенькі студентські посвідчення, а вчителі дивляться на сьогоднішніх учнів, їм уже не до тебе. І тоді раптом розумієш, що тепер не вистачає всього того, що три місяці назад, здавалося, набридло до нестями.

Чому раніше ніхто не говорив, що таке буває?! Чому не вчили програвати? Не сказали, як це прикро…

А як бути батькам, коли їхня дитина раптом не вступила до вузу? Що робити в такі хвилини, коли дитина сидить цілий день вдома, говорить, що їй нудно, спочатку посміхається, а ввечері раптом заплаче. Навіть у дорослих не завжди вистачає наснаги на цілий день, а в дітей тим більше. Жартувати в такі моменти небезпечно, говорити серйозно теж не варто, тому що коли проходить дитинство, стає як ніколи самотньо і сумно, і ніхто не допоможе. Навіть мама.

Але допомогти потрібно, адже батьки найближчі, найрідніші люди для своїх дітей. Насамперед, згадайте подібну ситуацію, яка, можливо, була у вас або ваших близьких, але потім все налагодилось і як саме, про це потрібно розповісти детальніше. Можна сказати, що все минеться і ніби випадково згадати щось веселе, приготувати улюблену страву, саме таку, яку любить дитина. Можна не помітити, що весь день вона вештається по хаті нерозчесана, в довгій майці, босоніж, читає в ліжку, не їсть суп, годинами говорить по телефону, нехай…, тільки б швидше все минуло, налагодилось.

Іноді у дітей бувають такі безпорадні очі, ніби дізнались про щось страшне, і не знають, як розповісти чи спитати. І потрібно знову пожаліти, а потім помовчати, щоб не наговорити дурниць, і, не дай вам Боже, уголос, з усіма підряд обговорювати невдачі своїх дітей! Вашій дитині у цей час погано як ніколи, тому потрібно залишити всі свої справи, посидіти з нею, як з маленькою, відволікти, погодувати, розвеселити, і не забути сказати, що вона помиляється: життя не скінчилося, а тільки починається, і вона сама це скоро побачить – потрібно тільки набратись терпіння, вихід знайдеться, саме життя його підкаже. Днів через три, через тиждень, або й місяць дитина сама встане з дивану і почне дорослішати.

Зрозуміє, за що їй це і як далі бути. Стане жити далі, не ображаючись, не нудьгуючи, не заздрити. І більше ніколи не буде так сумувати 1 вересня.

12.08.08р.

Підготувала методист-психолог Левчук С.С.